

jsem jako praporek ve větru – co na tom, že to bylo v podzemí – začal jsem se vznášet a letěl kamsi nahoru, kamsi na území bohů, matek a nebeské rosy. A ty projekce, kurva drát, ty pohledy démonů, kteří sledovali to, co se děje... Ne, ne, nechci aby to skončilo, je to příliš slastné, příliš silné, prostě nevím, co dřív. Tik – tak, tik – tak, tik – tak.. Už né! To je moc. Tik – tak, tik – tak. Počítání před explozí. Dej mi to! Pošli to mezi nás! Začal jsem se třást po celém těle, jako když feťák touží po své dávce. Tik – tak, tik – tak. Prosiííím. Tik – tak, tik – tak. Áááá! Jako salva z kanónu prošla sálem nárazová vlna, jako tsunami mě hudba smetla – musel jsem tančit, jinak bych spadl. Už nešlo jinak. Rychlost. Bůh Speed, rozhavený v nejvyšších otáčkách. Hudba se začala tišit. Najednou vše utichlo, byl klid, byli tam všichni, které znám, byl jsem tím, cítil jsem to. Já byl v tom a to bylo ve mě. Otevřel jsem oči, všichni byli kdesi ve svém vesmíru, bylo to z nich cítit... Je to tady. To je ono.

Poslední písně byly skotačivé a uklidňující – alespoň pro mě, je třeba ten zážitek nějak ukončit a vrátit se zpět na zem. Ano, jestli tohle byl tribute Acid testu, pak ano, zvládl jsem svůj osobní Acid test a všichni ti, kteří v tu chvíli stáli na nohou. Podivný klid ve mě zůstával ještě několik hodin poté. Něco se stalo, něco úžasného, něco... *el ReviZorro*

Clarence Leonidas „Leo” Fender

(* 10. srpna 1909 – 21. března 1991)

Dneska je výročí 21 let od úmrtí Leo Fendera amerického vynálezce a radioamatéra, který proslul hlavně svými návrhy kytar a zesilovačů, které byly na hudební scéně vzorem dalších 50 let. Například společnost Marshall používala jako testovací kytary pro své zesilovače právě kytary Fender .

Leo se od mládí zajímal o elektroniku. Díky krizi v třicátých letech a následující druhé světové válce se rozhodl podnikat a opravoval rádia a PA systémy (v podstatě zesík + bedny) pro jazzové skupiny a big bandy. V roce 1945 on a Clayton Clayton (návrhář kytar) začali prodávat set kytary

se snímačem a kombem Fender. To už začínal boom na hudební scéně, protože hudebník mohl hrát nahlas, kdekoli a nepotřeboval k tomu velké drahé nástroje. Leo pochopil potenciál elektrické kytary a v roce 1950 představuje prototyp Fender Esquire s plným tělem a snímači - později přejmenovaného na Telecaster.

Tento typ kytary se rychle rozšířil, ale byl záhy kritizován. Leo poslechl náměty hudebníků, přidal nastavitelnou kobylku, mechanické vibrato, osadil ji 4 - 5ti snímači, trochu zlepšil design, aby kytara nebudila tolik ostudy a hle Fender Stratocater byl na světě - psal se rok 1953.

Leo se taky zaměřil na problém baskytar, protože do té doby se hrálo na kontrabas. Vzal design Telecasteru, osadil čtyřmi snímači, čímž docílil zesílení basů bez zpětné vazby. K tomu ještě dodělal kombo (45W) a v roce 1951 představil Fender Precision bass (krátce P-bass). Jeho vylepšený model z r. 1960 Jazz bass se snímači zapojených v proti-fázi k potlačení šumu zůstává vzorem pro baskytary až do současnosti. *Krtek*

Iglů kalba (24. 2. – 26. 2.)

Nájezd

**Varování:
Nemíchat s vodou!**

Zprávičky

- 6-8. dubna bude v Milkovicích u Standy Pence **hudební soustředění**. Kdo si chce zajímat s dalšími - bude mít tu možnost. Komba jsou na místě (schází tedy 1 kytarové), nástroje sebou. Spí se tam na půdě (spacáky sebou). Pivo zajištěno nebo vlastní.
- 23.3. Vítání jara Volume 5 v klubu Ojai v Letňanech. Start 17:00. Zahrají: ROZHUDA, HLINÍKOVÉ LOPATKY DĚDEČKA PIPÝNA, KOBYLINEC, SOON DAY TO, GAY BAND MUŽY. Vstup s maskou za 30,- bez masky za 50,- (www.ojai.cz)
- 24.3. Tradiční bránickej festiválek - Kotva Braník od 19:00. Zahrají: STRÝČEK ZVRHLÍK, UTAJENÁ INTELIGENCE, HOVNO SPAIENS, KLUCI Z LÁSKY, KPP.
- 24.3. Zahradní restaurace Klamovka od 20:00. Zahrají: FOUSY MOJO, AFTER HOURS, HUSTOLES.
- 25.3. V klubu Chicago 1930 v 19:00 (?). AUTORSKÉ ČTENÍ D. LÁZEŇSKÝ. U Paliárky 7, Smíchov (Bertramka).

Ano...proběhla..A bylo to zajímavé...Nechci jí ani tak hodnotit, jen chci čtenářovi přiblížit víkend v domečku ve vsi Starý Bozděchov, která má – kdy se to vezme kolem a kolem – jen na pár desítek obyvatel. Alespoň tak si pamatuju, že to Marťa říkal. Já sama to potvrdit nemohu, protože jsem nepotkala obyvatele snad ani jednoho. Starobozděchovská rekreace tedy mohla proběhnout v klidu a nerušeně. No, ale hezky od začátku.

Vzpomínám, že páteční den v Praze byl zahřátý obnaženým Sluncem a já se nemohla cítit šťastněji, než jak jsem se cítila s bágem na zádech a s chutí v nohách. S drahou polovičkou Rogoslavem jsme nakoupili potřebné vřekly a vyrazili na sraz s Krtkem a Kátou. My neoplyvající automobily jsme v 5 hodin místního času nastoupili do autobusu a usadili se ke schodům na podlahu. Kdo pozdě chodí - na zemi sedí... Poznatky a záznamy z cesty:

– Néé, zatáčky néé...

– Mám ráda, když to pořádně loupne.

– Krtku, ještě si nedozrál na čokoládu?

Po necelých 3 hodinách cesty jsme dorazili do města Kamenice nad Lipou, odkud nás převozník a majitel stavení Marťa převezl přes Dívčí Kopy do Bozděchova. Tam nás hned na dvorku přivítala skupinka asi 6 lidí, 1 nebo 2 jointy a rodinka psů. Prostředí slibovalo příjemně strávený čas. Na večer byla naplánovaná sešlost s duchy psilocybinových hub a následná vycházka po 5 km okruhu v okolních lesích. S magickou přísadou syrské routy (*Peganum harmala*) se při zážitku dostávalo cti (alespoň mně) nahlédnout ještě trochu dál – a to i se zavřenými víčky. K namletí semínek nám posloužil až třetí nalezený mlýnek, a to plastový PIONÝR II. Namletou směs jsme smíchali s černorybízovou šťávou, jejíž chuť si asi všichni pamatují, ale ne všichni si jí oblíbili (příště připravit hrubý harmalinový výtazek a usušit). Na cestě určitě každý zažíval svá vlastní dobrodružství,

jak vnitřní, tak vnější, někdo se neudržel nohama na ledě a padal, někdo vymýšlel zkratky přes půlmetrové závěje sněhu („Vy infantilní idioti!!!“) a někdo se prostě jen nechával obohacovat moudrostí hub.

L: Tenhle barák vypadá jako hospoda.

M: Tady žádná hospoda není!

L: No a už ses byl zeptat?

Do chalupy jsme se navrátili plni zážitků asi v půl 1 v noci a po prvních šocích ze světla a lidí nás přivítali další účastníci Iglů. V kamnech plápolal oheň, otevíraly se vína a vařily čaje. Jelikož už bylo po půlnoci a oficiálně nám s Rogem skončila 10denní nucená abstinence, tak jsem slavnostně načla mini-krabicáček, co vypadal jako pitíčko a s brčkem nechala kolovat. Vše plynulo v klidu a pohodě, když tu se nad námi objevil Detail s jiskrou v očích a s návrhem zahrát si Dostihy a sázky. Nikdo se k tomu příliš neměl, ale já byla nápadem nadšena (i když jsme to nikdy nehrála) a tak jsme stáhli ostatní a přemluvili Marťu, aby hru našel. I přes moji neznalost jsem byla zvolena bankéřem a to mě nadchlo ještě víc. Jenže jak to s mojí nešikovností bývá, popletla jsem to hned od začátku. Místo 30 000 jsem do začátku rozdala všem jen 4000. Tak začala Nouzácká hra. Gába se zadlužil u Detaila hned při prvním hodu a už se to vezlo. Po prvním kole Marťa upozornil na mou chybu, která už všem vrtala hlavou. Tak jsme každému přihodili ještě 10 000. Ty však byly po chvíli zase pryč. Postupně hráči odpadávali a celkově lidí v místnosti ubývalo. Roga jsme museli na každý hod budít (ale stále hru zvládal), já přežívala jen na podporách spoluhráčů a Detail pak nakonec při pauze na záchod usnul pohozen vedle svých koňů. Tato zajímavá hra tím tedy skončila. Pro některé z nás tím však noc nekončila ani zdaleka. Víno - levné i dražší a také slavná vodka - se nalávaly do skleniček. Vznikl slavný (nápoj) Purkl a stále bylo o čem hovořit. Když to zabalil i Pacient, zbyli jsme jen já, Krtek, Baťa a Eliška, která sice spát chtěla, ale stále se jí to v naší společnosti nedařilo. No, a

co my u vína a u rozednívajících se stolu? Přichází čas na šalvěj. Zajímavá to rostlinka. Každý dal svůj joint přes pet láhev. Krtek na opačné straně stolu pískající smíchy, já rozteklá na židli a sžitá a vyrovnaná s okolím a Baťa hledající polínka lezouce po čtyřech. Pak si asi

uvědomil nesmyslnost hledání a raději jako malá želva zalezl pod šicí stůl a s ním jako s krunýřem chtěl vyrazit do světa (*žel byla tam zed' pozn. red.*). Intenzivní leč krátký zážitek. Probdělá noc se začínala projevovat. Krtek usnul na zádech a na Baťovu hlavu začala útočit kryptothermokrúta a začali jsme mít vědecké sklony, tak např.: telekilometrkobra je vysoká jako 10 telat stojících nad sebou, Picassova Pikosova je zajímavé dílo a Salvador Špalí je prostě Salvador Špalí... Ráno nabíralo plné obrátky a místnost se začala zaplňovat lidmi. Dopoledne jsme trávili sledováním her Járy Cimrmana a přípravami na vycházku. Milan s Míšou se hrdinně rozhodli vyrazit na běžkách. I když jsme my, pěšky-jdoucí, vyrazili o něco

později, dostihli jsme je na kopci, jak bojují na zbytkách sněhu v poli. Stále se ale usmívali, a tak to má být. Cestou zpět jsme se rozdělili na 2 skupinky kvůli Brkově toulce (Po nějaké chvíli nám došlo, že s náma nejde pozn. red.). Skupinka, co šla se mnou v čele (spěchala jsem s mokrou nohou do tepla) se náhle ztratila. Po chvíli bloudění nás zachránila Míša poznatkem: „Tady někde to je, okolo toho hovna jsme šli předtím!“. A taky že jo, zjistili jsme, že jsme u naší chaty a nikdo jí nepoznal. Co přesně se dělo pak, to nevím, ale odpoledne se začalo vařit mlíko a poté péct bábovka. Tím více méně může moje vyprávění skončit, jelikož jako by mi vzpomínky požírala mlha. Vybavuji si ještě karetní hru bez pravidel – teda pravidla si každý vymýšlel zrovna, když hrál, a pak jak lidé toho schopní se vydávají na mléčnou dráhu. Ještě se pamatuji jejich příchod, ale to už mě uložili do postele a já po 2 náročných dnech konečně usnula..

V neděli jsme já s Rogem a Krtkem vyrazili směr Praha jako první, ale domů dorazili až asi v půl 10 večer - tedy, jako poslední... To by byl příběh sám o sobě. Ale já končím.... *Zuza*

Osobní Acid test na Paruce

Dostal se mi do ruky plakátek na sobotní akci (17.3.) na Parukářce – festiválek jen tak, kde vystoupí von Plastic factory, Hliníkové lopatky a Zpackáno. Zrovna ten den bylo hezky, tak jsem vyrazil směrem kopec Parukářka. U dveří byla skupinka lidí, kteří se dobývali dovnitř, ale nešlo to, prý byla zavřena mříž. Nevím, co to bylo za reklamní tah, ale bylo to jedno. Cítil jsem, jak se mě zmocňuje zvláštní mystická síla, která přikryla tu koncentraci emocí nahromaděnou u mříže a vyšel jsem na kopec. Bylo tam nádherně. Vše bylo jasnější a lidé byli plastičtí – bylo vidět, jak si žijou ten svůj život s odevzdáním, které ani sami nevnímali – v tu chvíli to bylo nejkrásnější, co jsem viděl. Dal jsem si pivo a kouř. Bylo něco k osmé a já se vypravil dolů. Tam už byl chumel lidí, kteří se hemžili, jak mravenci. Procházím dál až do sá-

lu, kde nějaké holky hrajou staré fláky - jo, znám ty písničky – tak to budou Zpackáno. Bylo tam hodně lidí, hodně očekávání. Přišel čas na von Plastic factory, kteří při hraní promítali projekce – nějaké staré porno z třicátých let. Lidí mě míjeli, jako bych tam nebyl – ta zvláštní samota uprostřed všech mi byla zvláště příjemná. Tu a tam se mihnul Krtek, rozlitaný jako vždy ani mě neviděl. Bože, je to tak úžasná akce. Snad nejsem jediný, kdo to tak cítí. Dostal se mi do ruky Nájezd, byly tam nějaké psychedelické obrázky, moc to ale nepřipomínalo ten Acid test tribute, jak jsem o tom četl. Nakonec při pohledu na svíjení se Roga jsem si uvědomil, co to je za blbost oživovat něco, co je dávno mrtvé. Na chvíli jsem se zastyděl a nakonec ta myšlenka odplula někam do klimatizace. Zase jsem cítil podivné mrazení a podivný klid z toho, že vše se děje tak, jak má. Mezitím Plastic Factory posílali další a další vlny své hymny k uctění snad nějakých bohů, kterým hráli. Nevím, musím se jich na to někdy zeptat. Pak hudba utichla, von Plastic factory si uklízeli nástroje a z různých koutů toho sálu se začali slézat Hliníkové lopatky. Vždycky jsem je chtěl někdy vidět naživo, vždy mi jen o nich vyprávěli. Začali hrát nějaké divné a dlouhé intro. Asi se rozehřívají. Začalo to. Hudba mě začala obstupovat, nabírat do náruče jako ruce nějaké bohyně. Cítil jsem každý tah kytary, která mnou procházela, jako když vůně oběda láká hladového. Cítil jsem, jak se propadám do stavů, kde již není mé tělo, kde už ani není já. Najednou se celé místo začalo nořit do modrých plamenů, lidi tančili v plamenech, byly modrým požárem, který zaplnil celé to místo. Zavřel jsem oči a procházel se napříč sálem, procházel skrze lidi až na pódium a zase zpět. Plameny nepálily, jen svítily. V rytmu rychlejší a rychlejší hudby. Byl to mžik. Zase jsem přišel k sobě. Ano jsem tady. Fakt jsem to zažil? Mužika je nějak silná, říkám si. Další píseň byla dlouhá a pomalejší. Ponurost, která byla cítit ze zpěvu, naopak vzbuzovala pocit klidu, že to tak je správně. Elektrizující laviny zvuku se valily jak příbojové vlny a odnášeli mě kamsi výš – byl